

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **I. H., st. přísl. Běloruská rep.**

v zastoupení Mgr. Lukáš Hofman, advokát,
sídlem Budějovická 1550/15a, Michle, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Michle, 170 34 Praha 7 - Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-319/ZA-ZA11-ZA06-2025,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 21. 12. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, když neshledal naplnění podmínek pro její udělení.

2. Žalobce považuje předmětné rozhodnutí za nesprávné, proto i nezákonné, když mělo být vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl být navíc i chybně vyhodnocen žalovaným. Svoji žalobní argumentaci žalobce vystavěl na několika hlavních žalobních bodech, které rozvedl na několika stranách žaloby a jejího doplnění. Za první žalobní bod je možné označit obavu z pronásledování při návratu do Běloruské republiky (dále jen „Běloruska“) pro jeho politické přesvědčení a aktivitu, zejména projevovanou na sociálních sítích či nepřímou na území ČR. Za druhý žalobní bod byla identifikována obava z povinnosti nastoupit výkon základní vojenské služby, která má být v rozporu s politickým, osobním a morálním přesvědčením žalobce. Třetí žalobní bod je zastoupen obavou z pronásledování či perzekuce pro finanční a jinou podporu Ukrajiny.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že považuje žalobní námitky za neopodstatněné, když nejsou podloženy náležitou argumentací a důkazy. Žalovaný setrval na svém názoru, že došlo k řádnému zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě nebyl shledán jediný důvod, pro který by bylo možné udělit nějakou formu mezinárodní ochrany. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, které považuje za správné a zákonné, proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz

atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak

nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

(i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

(ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

(iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

(iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Z důvodu přehlednosti a ucelenosti bylo vhodné nejprve shrnout skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a jenž není nikterak sporován. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2018, kdy sem přicestoval z důvodu svého studia, které však nedokončil. Žalobce tak disponoval oprávněním k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které mu však bylo ukončeno v důsledku ukončení studia. Následně žalobce obdržel výjezdní příkaz, po kterém požádal o udělení mezinárodní ochrany, což pro něj představovalo jedinou možnost legálního setrvání na území ČR pro futuro. V průběhu období od vstupu na území ČR v roce 2018 do data podání žádosti o mezinárodní ochranu (2025) žalobce několikrát vycestoval nazpět do Běloruska, a to v roce 2020 až 2022.
11. Nejrozsáhlejší žalobní argumentace je věnována obavě z pronásledování a jiných forem perzekuce při návratu žalobce na území Běloruska z důvodu jeho politického přesvědčení a politické aktivity. Žalobce se obává toho, že bude běloruskými státními orgány nějakou formou stíhán pro svoji „politickou aktivitu“, kterou měl realizovat především na sociálních sítích (př. Telegram, Instagram, TikTok). Některé ze sledovaných účtů žalobcem na sociálních sítích mělo být běloruskými orgány prohlášeno za extrémistické. Fakticky se mělo jednat o činnost, kdy měl žalobce tzv. postovat určité příspěvky s politickou tematikou zaměřenou proti současnému prezidentskému režimu v Bělorusku. Ve větší míře však označoval vybrané příspěvky jako „*To se mi líbí*“ (angl. Like), a to opět příspěvky zaměřené proti běloruskému vládnoucímu režimu, ale i příspěvky, které měly podporovat opoziční politické snahy v Bělorusku. Vedle toho se měl žalobce zúčastnit několika politicky motivovaných či alespoň citlivých kulturních akcí jako koncert běloruského zpěváka v Praze.

12. Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem v tom, že by mu na základě „lajkování“ příspěvků na vybraných účtech sociálních sítí hrozila skutečná (reálná) hrozba nějaké závažné újmy na jeho právech či svobodách při návratu do Běloruska. Žalobce zpochybňuje správný úvahu žalovaného a namítá nelogičnost vystavěného odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Ve stejné rovině je však možné spatřit nelogičnost až vykonstruovanost žalobní argumentace, ve které převládá subjektivismus nad objektivismem. Je přitom zřejmé, že žalobní argumentace bude vždy vykazovat nutnou dávku subjektivního postoje žalobce, který však nesmí zcela vylučovat objektivní stav věci, především toho zachyceného v žalovaném rozhodnutí. Tvzení žalobce i žalovaného si neodporují v tom, že žalobce má svoje účty na sociálních sítích přiměřeně zabezpečené, když jsou vedeny neveřejně. Tento fakt je zásadní, protože tím bude jeho aktivita a obsah značně omezen k dohledání. Krajský soud se pečlivě seznámil se všemi důkazními prostředky předloženými k podpoře žalobní argumentace, přičemž musí konstatovat jejich nedostatečnost k doložení vyslovených tvrzení. Celá řada předložených internetových článků má totiž jen ryze informativně explanační charakter, čímž postrádají jakoukoli kauzální souvislost k žalobci (není dítětem, není vojákem, není politikem, není veřejně známou či jinak činnou osobou atd). U přiložených printscreenu instagramového účtu „*prezident.sveta*“ není zřejmé, jakého účtu se mají týkat (z jakého účtu došlo k „lajknutí“). Všechny tyto podklady lze označit za kauzálně nesouvztažné až abstraktní, když se nezdá, že by se nějakým ostentativně konkrétním způsobem dotýkaly žalobce v kauzálních souvislostech.
13. Žalobce doplnil svoje obavy z pronásledování v digitálním prostoru, které opírá o opakované snahy k nabourání se do jeho účtů, včetně jeho účtu AppleID. V doplnění žaloby ze dne 30. 12. 2025 žalobce uvádí, že se mělo nebo má jednat o systematické pokusy o získání přístupu a kontroly nad jeho účtem v mobilním telefonu, přičemž následně popisuje, jak se takový pokus odehrává (uživatel se nabízí možnost „Povolit“ nebo „Nepovolit“). Následně žalobce předkládá důkaz o posledním z takových útoků, který se měl odehrát dne 29. 12. 2025, přičemž z něho má být patrné, že se do jeho mobilního zařízení snažil někdo získat neoprávněný přístup z Alžírsko. Následně žalobce prezentuje svoje úvahy o tom, že se nejspíše jedná o běloruské silovíky (označení pro příslušníky bezpečnostních složek, nejspíše běloruské KGB – Výbor pro státní bezpečnost Běloruska), kteří svoje snahy maskují skrze různé VPN (angl. Virtual Private Network) a různé proxy servery. Toto své tvrzení však žalobce opět dokládá jen obecnými články z internetu, aniž by předložil nějaký konkrétně jasný důkaz o tom, že se tomu tak stalo i v jeho případě. Nic na tom nemění ani jím přiložený printscreen obrazovky jeho mobilního zařízení, který pořídil právě dne 29. 12. 2025. Sám žalovaný k tomu uvádí, že „...o této žalobcově aktivitě s vysokou mírou pravděpodobnosti nemají běloruské orgány povědomí.“, s čímž krajský soud plně souhlasí. Žalovaný správně poukazuje na to, že takové argumenty mohl žalobce užít už dříve, ale neučinil tak, což může být jeho účelová strategie. Nadále žalovaný správně poukazuje na skutečnost, že argumentace žalobce založená na útocích do integrity jeho mobilního zařízení je nepodložená a jím dovozené závěry neověřitelné, s čímž soud souhlasí. Krajský soud se přiklání k závěrům žalovaného o tom, že předložené argumentace žalobce je v této souvislosti velmi slabá a jen stěží přesvědčivá.
14. V rámci poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, přičemž následně v žalobě argumentuje tím, že je politicky činný, ergo se snaží soud přesvědčit o tom, že má vyvíjet nepřímou politickou činnost namířenou proti vládnoucímu běloruskému režimu, čímž se cítí být ohrožen při návratu do vlasti. Krajský soud však nenabyl přesvědčení o tom, že by tomu tak mělo skutečně být,

čímž se ztotožňuje se závěry žalovaného. Nejprve je nutno naznat, že podle informací obsažených ve spisovém materiálu a žalovaném rozhodnutí byl žalobce aktivní v dané činnosti (např. lajkování) na sociálních sítích od roku 2018 či 2019. Podle jeho vlastního vyjádření nikdy nepostoval žádné kompromitující materiály na sociálních sítích a nikdy se neměl účastnit žádných protirežimních protestů či akcí. Žalobce se především obává toho, že by mu běloruské orgány při návratu do země kontrolovaly mobilní telefon, kde by mohly objevit kompromitující materiál. Tato obava se však jeví soudu, stejně jako žalovanému, lichá, neboť žalobce měl podle vlastních informací několikrát v průběhu let 2020 až 2022 navštívit Bělorusko, přičemž nikdy mu nebyl mobilní telefon kontrolován a dle jeho vyjádření na takovou kontrolu ani „nemyslel“. Svoji obavu nyní zakládá pouze na tom, že jeho sousedce nebo spíše spolubydlící, která je také běloruské národnosti, byl při poslední návštěvě vlasti kontrolován mobilní telefon. Žalobce z toho usuzuje, že nyní by jej „určitě“ běloruské orgány vzaly na výslech a mobilní telefon na kontrolu. Tato myšlenková konstrukce žalobce vykazuje zásadní nedostatky, neboť z hlediska pravděpodobnosti spíš platí, že když nebyl v průběhu svých četných dosavadních návštěv Běloruska nikdy takto důkladně kontrolován, i když už byl dávno činný na sociálních sítích (jak popisuje), tak není žádný důvodný předpoklad, proč by tomu mělo být v budoucnu jinak. Stavět svojí argumentaci na skutečnosti, že někomu jinému se taková namátková kontrola odehrála je irelevantní, když není podpořena konkrétní sadou důkazů o opaku. Dokonce i další argumenty žalobce selhávají, když polemizuje s bezpečností své osoby i svojí rodiny, když jsou jeho rodiče zaměstnáni ve státních podnicích Běloruska a nečelí v Bělorusku žádným potížím, což skutečně spíše hovoří ve prospěch toho, že dotyčný a jeho rodina nejsou v Bělorusku považováni za hrozbu (str. 13 žalovaného rozhodnutí). Tyto objektivně zjištěné skutečnosti žalobce nevyvrací žádnou konkrétní námitkou či důkazem, přičemž odkaz na obecné internetové články rozhodně není způsobilý ničem změnit pro svojí abstraktnost. Stejně tak ani žalobce věcně nevyvrací argumenty žalovaného o možných řešeních jeho situace (druhý mobilní telefon, výmaz dat a údajů o historii a jiné strategie pro ošetření jeho aktivity v sociálních sítích atd). Krajský soud také poukazuje na tzv. standard přiměřené pravděpodobnosti, který nese požadavek reálného rizika pronásledování při návratu do vlasti, což se nezdá býti v nyní projednávané věci naplněno (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Azs 401/2018-64). Právě v této souvislosti dospěl žalovaný ke správnému závěru, že vysoká míra pravděpodobnosti nasvědčuje tomu, že žalobci nehrozí při návratu do Běloruska hrozba závažné újmy na jeho právech či svobodách.

15. Žalobce se obává toho, že by byl nucen nastoupit základní vojenskou službu, což má být proti jeho politickému, osobnímu a morálnímu přesvědčení. Opět je třeba poukázat na skutečnost, že žalobce uváděl, že nemá žádné politické přesvědčení, ale v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se prezentuje tak, že vlastně politické přesvědčení má, proto se za něj cítí být při návratu do země ohrožen. Tento aspekt je možno hodnotit jako nevěrohodnost žalobcova vyličeného příběhu. Žalobce prezentuje svoje názory o tom, že nesouhlasí s vládnoucím režimem současného běloruského prezidenta. Stejně jako učinil i žalovaný, tak krajský soud připomíná žalobci, že branná povinnost a povinná (základní) vojenská služba se řadí mezi základní státoobčanské povinnosti už po staletí. Výkon základní vojenské služby rozhodně není pronásledováním z nějakého negativistického důvodu, ale je to plnění si občanských povinností vůči svému státu. Žalovaný se s tímto argumentem řádně a plnohodnotně vypořádal na str. 5 až 7 žalovaného rozhodnutí a krajský soud se na tuto část plně odkazuje. Tuto argumentaci žalobce pak žalovaný označil za účelovou snahu o vyhnutí se základní vojenské službě, když po dovršení 27 let není už její nástup možný.

Jakákoliv polemika žalobce nad vlastní podobou výkonu vojenské služby v Bělorusku (např. šikana aj.) je pouhou spekulací bez relevantních důkazů (odkázané články jsou staršího datování, proto nejsou aktuální). Vedle toho si žalobce musí uvědomit, že vojenské (armádní) struktury mají pevnou hierarchicko-subordinační strukturu a organizaci, ve kterém platí přísná pravidla kázně a disciplinovanosti. V této souvislosti mají vojenské struktury i vlastní obranné a opravné prostředky a opatření. Navíc vojenská služba nevykazuje jen negativa, jak se snaží předejít žalobce, ale vykazuje i mnohá pozitiva (zajištění zdravotní péče, dispozice s vnějším světem, finanční odměna za službu atd). Žalobcem tvrzené zdravotní důvody znemožňující mu nastoupit vojenskou službu zůstávají v rovině ryzí spekulace, když je nedokládá žádnými lékařskými zprávami. Naopak při poskytování vstupních údajů uvedl, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení. Nejen z tohoto důvodu se krajskému soudu jeví opodstatněné, že žalovaný usoudil o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, stejně jako nyní o částečné účelovosti žalobní argumentace. Nutno podotknout, že závěr žalovaného o účelovosti předmětné žádosti z hlediska načasování jejího podání má pouze podpurnou povahu, protože implicitně je vystaven na zcela jiných důvodech (vyhnutí se vojenské službě). Na přesvědčivosti argumentace žalobce nepřidává ani to, když uvádí, že je nepředstavitelné, aby se v rámci služby v běloruské armádě stal součástí vojenských jednotek nepřátelských vůči ČR. Je tomu tak z toho důvodu, že ČR není oficiálně nepřítelem Běloruska, zejména ne po stránce vojenské (resp. válečné).

16. Poslední žalobní bod byl vystaven na tom, že měl žalobce vyjadřovat podporu Ukrajině v jejím válečném konfliktu s Ruskou federací, a to v rozličné formě. Žalobce se měl účastnit několika akcí v ČR věnovaných podpoře Ukrajiny, kde měl provolávat motivační hesla. Tato aktivita je podle žalobce rovněž dohledatelná na sociálních sítích, proto nese riziko potencionálního zneužití běloruskými orgány proti němu. Žalobce se měl navíc podílet i na finanční podpoře, když měl zaslat nevelké částky (cca 200 Kč) na účet jednoho z ukrajinských bloggerů vedený u ukrajinské banky. Žalobce vyjadřuje svoji obavu o tom, že by tok jeho finanční podpory byl pro běloruské orgány dohledatelný skrze kontrolu jeho mobilního zařízení při vstupu na území Běloruska. V této kauzální souvislosti se však krajský soud přiklání k žalovanému v názoru, že se jedná o platby nedostatečně průkazné, resp. nedostatečně identifikovatelné, alespoň tak, jak byly krajskému soudu předloženy (tvrzení o nich a důkaz v podobě printscreenu mobilní aplikace elektronického bankovníctví). Žalovaný k tomu uvedl výslovně, že „...z výpisu není zřejmý účel těchto plateb“ a na první pohled ani země původu bankovní instituce příjemce. V této logické konstrukci je třeba konstatovat, že když toto tvrzení žalobce, spolu s důkazem o něm, není schopné přesvědčit orgány ČR a ani soud, tak podobně tomu nejspíše bude u běloruských orgánů. Obdobná argumentace žalobce o tom, že by při zapojení se do vojenské služby v Bělorusku mohl být nasazen do bojů na Ukrajině je zcela lichá, postrádající smyslu objektivní reality, neboť Bělorusko není formálně nepřítelem Ukrajiny, byť může být spojencem Ruské federace, čemuž se žalovaný opět dostatečně věnoval. Jak podotkl žalovaný, tak Bělorusko se doposud přímo do válečného konfliktu na Ukrajině nezapojilo a nic nenasvědčuje tomu, že by se tomu tak do budoucna mělo stát.
17. Dílčí argumentace žalobce se orientuje na domněnku, že má být hledán běloruskou policií, která opakovaně navštěvuje bydliště jeho rodičů a na žalobce se dotazuje. Žalobce k tomu předložil kopii e-mailové zprávy ze dne 17. 12. 2025 od E. G., která má toto tvrzení dokládat. Nicméně ani toto tvrzení bez dalšího nepodporuje obavy žalobce z možných rizik a újm, když je příznačné svojí ojedinělostí a časovou souvislostí s probíhajícím soudním přezkumem. Stejně jako žalobce spekuluje nad tím, že je v pátrání běloruské policie, která

jej opakovaně hledá v bydlišti jeho rodičů, se dá hypoteticky uvažovat nad tím, že může být hledán z důvodu opakovaného zasílání předvolání k nástupu do vojenské služby, které se nedaří doručovat, když navíc nenahlásil vojenské správě, že bude dlouhodobě pobývat v zahraničí, jak sám uvedl. Žalobce svoje tvrzení objektivně a věcně nedokládá, proto se soud nemůže pohybovat v mezích neověřených spekulací. Nadále žalobce polemizuje nad potencionální hrozbou následků trestní odpovědnosti nejen za vyhýbání se vojenské službě, ale i urážku prezidenta republiky. Nutno konstatovat, že téměř každý stát má právně regulovanou schopnost vlastní obrany a ochranu ústavních činitelů, zejména těch vrcholných. Sama existence trestněprávní ochrany v podobě kodifikace obecných či zvláštních skutkových podstat trestných činů ještě neznamená, že dojde k nějaké formě jejich automatického naplnění. Navíc nic nedokládá, že by v Bělorusku docházelo k nějakému plošnému trestněprávnímu postihu tzv. navrátilců ze zahraničí, kteří byli běžně aktivní na sociálních sítích. Jak plyne i z dalších skutečností, tak ani samotný fakt dlouhodobého pobytu žalobce v zahraničí nezakládá reálnou hrozbu či riziko nějaké skutečné újmy.

18. Závěrem je třeba konstatovat, že žalobce většinu závěrů žalovaného nevyvrátil žádnou věcnou či relevantní argumentací (tvrzení a důkazy), přičemž většina žalobní argumentace byla spíše spekulativně abstraktní povahy bez objektivního základu. Žalobce navrhnul soudu k provedení celou řadu důkazů, přičemž provedení navržených důkazů krajský soud hodnotí jako nadbytečné, když bylo možné rozhodnout danou věc na základě přezkumu předloženého spisového materiálu, který je kompletní, když žalobce toto rovněž nespornuje. Mnoho žalobních fragmentů vykazuje účelovou povahu, když se opírá o ojediněle tvrzené skutečnosti, které nemají ve skutkových okolnostech předloženého příběhu žalobce konzistenci. Tomuto závěru svědčí i časová souvislost vztahující se k ojedinělosti argumentů žalobce, které vždy vznáší až postupně v návaznosti na probíhající fázi řízení (správní, soudní). Konečně je třeba setrvat na tom, že ojedinělý krok k uplatňování politických práv nelze považovat za natolik intenzivní postoj, jenž by zakládal nějaký z důvodů k udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování či perzekuci (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, nebo i rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2023, č. j. 2 Azs 47/2023-19). Soud byl povinen se dostatečně věnovat obsahovým souvislostem spisového materiálu, tj. podkladovým informacím, které je třeba vždy hodnotit k aktuální situaci v daném státě (nyní v Bělorusku) vůči individuálním okolnostem daného případu. Tomuto požadavku žalovaný i krajský soud dostál, což vyplývá z žalovaného rozhodnutí i odůvodnění tohoto rozhodnutí.
19. Krajský soud tak po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní, což žalobce ani nerozporuje. Žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona a intencí ustálené judikatury.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. února 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce